

Magia experimentului lingvistic în romanele lui Rushdie

Acest articol explorează modul în care un scriitor postcolonial de talia lui Salman Rushdie se angajează creator într-o „magie” lingvistică pentru a-și găsi propria voce prin care poveștile unei hibridități rătăcitoare să prindă contur. Hibriditatea și neapartenența la un anumit spațiu sunt aspecte esențiale ale scrisului lui Rushdie. Acest studiu se axează pe experimentele lingvistice ale lui Rushdie de la romanul *Copiii de la miezul nopții*, unde autorul a simțit că și-a găsit propria voce, și până la *Seducătoarea din Florența*, un roman de rafinament lingvistic și artistic. De la un roman la altul, Rushdie și-a găsit diverse inflexiuni ale vocii auctoriale prin naratori și personaje, care au transformat engleza într-un „chutney” savuros, și-au „tradus” limbile în propriile idiomuri, și-au transformat lumea estetic sau într-un palimpsest, au „dezorientat-o”, au transformat-o în „hypertext” sau și-au sedus cititorii cu poveștile lor.